

1

Vrijdagmiddag, 4 juni

Constance trekt Coco Chanel, haar onwillige pup, richting de strandopgang. Ondanks dat het begin juni is voelt de wind koud. Guur zelfs, zou haar moeder vroeger gezegd hebben, als ze met het hele gezin in hun strandhuisje waren. Het woordje ‘guur’ was het *Sesam open u* van de familie Hocheppede de Briquet, het opende alleen geen muren maar autoportieren. Zodra dat woord viel, was het tijd om naar huis te gaan en die aftocht ging zelden zonder morren. Eloïse en Florentine bleven onder alle weersomstandigheden liever op het Bloemendaalse strand hangen dan te moeten opzitten en pootjes geven in de ouderlijke villa, zoals haar zussen het noemden, en ook zij ging altijd met tegenzin mee. Nu wonen ze alle drie noodgedwongen weer thuis.

‘Coco, kom!’

De hond groeit als kool, ze vraagt zich af hoe groot hij eigenlijk wordt. Straks zit ze met een onbehouden bakbeest van tachtig kilo tussen haar moeders kwetsbare antiek, ze houdt de erfenis liever heel. Vandaag of morgen moet ze toch eens met Fred om tafel om de echtscheiding te regelen. Stel je voor dat haar moeder plotseling komt te overlijden – zo goed lijkt ze niet meer te zijn – dan moet ze de erfenis met haar ex delen terwijl ze nota bene nog geld van hem krijgt! Fred is degene die vreemd is gegaan met zijn oude liefde Albert, niet zij. Ze wil gewoon haar

aandeel in de antiekzaak én de helft van de opbrengst van het huis, zoals het hoort. Op dat punt wenst ze geen concessies te doen. Het idee dat hij mogelijk meedeelt in het familiekapitaal is onverteerbaar.

Inmiddels is ze bij haar auto aangekomen. Ze opent het portier en nog voor ze een handdoekje kan pakken om Coco Chanel's poten af te vegen, springt de hond al op de voorstoel en blijft daar pontificaal zitten, achter het stuur.

‘Coco Chanel!’ roept Constance geïrriteerd.

Een voorbijlopende vrouw blijft stilstaan.

‘Nee, dit is de *Kusama Pumpkin Minaudiere Bag* van Louis Vuitton,’ zegt ze dan, terwijl ze haar handtas omhooghoudt. ‘Je zou toch zeggen dat een Hocheppede Briquet het verschil moet zien tussen een Vuitton en een Chanel, hoewel de grandeur er bij de Hocheppedjes wel van af is sinds dat oude camperbusje op jullie oprit staat. Heel Bloemendaal spreekt er schande over. Goedemiddag.’ Zonder Constance nog een blik waardig te keuren loopt de vrouw door.

Verbaasd kijkt Constance haar na. Ze kent haar. Het is Solange van Dalen, de dame die tegenover hen woont en neerkijkt op Bloemendaals oud geld. Bert van Dalen, haar echtgenoot, heeft goed geboerd met zijn uitzendbureau voor Oost-Europese arbeiders op de IJmuidense visafslag. Eerlijk werk, noemde hij het; bloed, zweet en tranen dat volgens Bert en zijn vrouw tot een peperduur handtasje en de grootste villa van de Hoge Duin en Daalseweg hebben geleid. Dat een straatje staatsloten ook had bijgedragen aan hun rijkdom was Solange allang vergeten.

‘Weet je zeker dat er geen “Made in China”-labeltje aan dat tasje van je hangt?’ schreeuwt Constance haar na.

Ze schrikt van zichzelf. Een Hocheppede Briquet schreeuwt niet naar de burens, onder geen enkele omstandigheid. Dat Florentine in haar hippiebusje op de oprit is gaan wonen en zo de

status van haar familie naar beneden trekt is al erg genoeg, als zij zich nu ook nog gaat gedragen alsof ze met sokken en onderbroeken op de weekmarkt staat, is het eind zoek.

‘Naar de achterbank,’ zegt ze tegen Coco, die haar braaf gehoorzaamt.

Met haar hand veegt Constance het zand van de voorstoel. Solange van Dalen kan de pot op. Ze start de motor. Het is inmiddels halfdrie geweest, haar moeder wordt zo wakker en dan verwacht ze een kopje thee.

Even later plaatst Constance de middagthee – geschonken in een kopje van Wedgwood – voor haar moeder op tafel. Ze moet iets vies hebben aangeraakt, want er zitten zwarte vegen op haar vingertoppen. Gelukkig staat er een doosje tissues op het bijzettafeltje. Ze haalt er eentje uit en poetst de zwarte vlekken weg.

‘Kwam Leopold vandaag niet theedrinken?’ vraagt haar moeder peinzend.

Constance pakt de zilveren suikerklontjestang en gooit een klontje in haar moeders kopje.

‘Leopold komt zondag langs,’ zegt ze. ‘Het is vandaag vrijdag 4 juni 2021, negen minuten voor drie ’s middags.’

Afgelopen week is ze met haar moeder bij een geriater van het vumc in Amsterdam geweest voor een second opinion. In de wachtkamer lag een foldertje over omgaan met alzheimerpatiënten getiteld *Ik weet het ook niet meer*, dat ze gisteravond heeft doorgenomen. Daarin stond de tip om dag, datum en tijd inzichtelijk te houden voor de patiënt zodat die houvast heeft. De staande klok in de hal luidt drie keer. Al sinds mensenheugenis loopt hij achter tot iemand een tikje tegen de wijzer geeft, dan gaat het weer een tijdje goed.

‘De tijd vliegt voorbij,’ mompelt haar moeder terwijl ze zich vooroverbuigt om het kop-en-schoteltje te pakken. ‘Toch weet ik

zeker dat Leopold op de thee zou komen. Kun je hem niet gaan halen?’

Constance duwt het servies een beetje naar achteren waardoor haar moeder misgrijpt. ‘Het is nog veel te heet.’

Autonomie is goed, maar ongelukken voorkomen is beter, stond er in het foldertje. Een ziekenhuisopname kan heel ingrijpend zijn voor iemand die zijn omgeving nog maar nauwelijks herkent.

Haar moeder grijpt naar het hendeltje van de sta-opstoel in een kennelijke poging alsnog de kokendhete thee te kunnen pakken, maar de stoel reageert niet.

‘Hij is alweer stuk,’ mompelt ze. ‘Kan Heleen hem niet komen maken?’

Constance glimlacht. Vanmorgen vroeg heeft ze driecomponentenlijm in het mechanisme gespoten om te voorkomen dat haar moeder telkens door de stoel gelanceerd wordt. Afgelopen week kon ze nog maar net voorkomen dat het kristal aan diggelen viel.

‘Heleen werkt hier niet meer.’ Constance slikt een ‘dat weet u toch’ in.

‘Ach ja,’ verzucht haar moeder. Ze trommelt met de vingers van haar rechterhand op de leuning.

Het tikken van de nagels tegen het gepolitoerde hout irriteert Constance, de thee zal er echt niet eerder door afkoelen. Misschien moet ze een scheutje koud water in het kopje doen, zoals zij en haar zussen vroeger ook altijd kregen. Of voortaan de thee op het aanrecht laten staan tot hij op drinktemperatuur is. De damp slaat uit het kopje terwijl de nagels steeds feller klinken. Ze probeert zich op andere geluiden te concentreren om te voorkomen dat de irritatie onder haar huid kruipt. Coco Chanel – het goedmakertje dat ze van Fred kreeg na zijn vreemdgaan – rent blaffend door de achtertuin. Er belandt een voetbal met kracht tegen de terras-

deuren. Constance schrikt op, haar moeder geeft echter geen krimp, maar houdt haar ogen strak gericht op het kopje.

Seydou steekt zijn hoofd om de hoek van de deur. ‘Sorry,’ zegt hij met een grijns. ‘We zijn aan het voetballen.’ Met een klap gooit hij de deur weer dicht.

Constance komt overeind. Het lijkt haar geen goed idee als de glazen terrasdeuren de zijlijn van een voetbalveld vormen, dat is vragen om problemen. Straks trappen die knullen de mingvazen van het dressoir!

‘Pip, Seydou!’ schreeuwt ze de tuin in. Nog steeds kan ze niet wennen aan dat Seydou. Jan-Jaap was een prima naam wat haar betreft, ook voor een adoptiekind uit Burkina Faso. Dus waarom dat jong na bijna vijftien jaar plotseling anders moet heten is voor haar een raadsel, maar goed, ze aanvaardt het. Net zoals ze haar lot als zevenenveertigjarige in echtscheiding verkerende mantelzorgster aanvaardt.

De jongens horen haar niet, ze zijn helemaal achter in de tuin en trappen naar de bal die onder een hortensia is gerold. Coco Chanel graaft ondertussen bij de rododendrons dat het een lieve lust is, de zwarte aarde vliegt in het rond. Constance doet een paar stappen naar buiten.

‘Pip, Seydou!’ schreeuwt ze nog een keer.

Alleen Coco heft zijn kop kort op. Pip gooit een afgebroken tak met weelderige blauwe bloemen op het gazon. Nu is het genoeg geweest! Dit kan ze er niet bij hebben, ze heeft al voldoende aan haar hoofd. Eloïse moet haar eigen kroost opvoeden zolang zij de zorg heeft voor een verwarde bejaarde. Met een verbeterd trek om haar mond beent Constance naar het koetshuis. Ze blijft in de deuropening staan. De bal vliegt langs haar heen recht de woonkamer van Eloïse in en stuitert tegen de muur en over de plavuizen weer terug naar buiten.

‘Eloïse?’ roept ze.

‘Mama is boodschappen doen,’ antwoordt Seydou, die met een bezweet hoofd naast haar komt staan.

Hij geeft de bal een trap de tuin in en wil er zelf achteraan rennen als Constance hem bij zijn arm pakt.

‘Die voetbaldoelen gaan nú naar de voortuin!’ Ze heeft de woorden nog niet uitgesproken, of ze ziet de antieke glas-inloodruitjes voor haar geestesoog uit de voordeur kletteren.

‘Dat is ook geen goed idee. Hebben jullie geen voetbalspelletje op de computer?’ Dat voorkomt in ieder geval ongelukken.

‘Nee!’ schreeuwt Seydou haar verontwaardigd toe. ‘We mochten van mama in de tuin voetballen!’

Dat mag van haar ook, maar niet als het familiekapitaal in de glasbak dreigt te worden geschoten. De vraag is alleen, waar kunnen ze dan wel ravotten? Ze kijkt om zich heen. Een paar weken geleden heeft Stichting Duinbehoud een kluitje dennen en een enkele eik omgekapt die aan de andere kant van de tuinmuur stonden. Daar moet nu een open plek zijn.

‘Kom maar mee,’ zegt ze.

Vorige week, toen ze marshmallows wilden roosteren in de vuurkorf, vertelde Flo dat het hekje waardoor ze vroeger zo vanuit de tuin het duin in wandelden was overgroeid met braamstruiken. Het wegnippen van die takken is een mooi klusje voor de jongens, dan kunnen ze daarna veilig een balletje trappen aan de andere kant van de tuinmuur.

‘Waar gaan we heen?’ vraagt Seydou die zich wonderwel gewillig laat meenemen.

Constance laat hem los. ‘Naar de schuur,’ zegt ze. ‘Jullie krijgen je eigen voetbalveld.’

Even later kijkt Constance tevreden toe hoe de jongens de braamstruik een kopje kleiner maken en hoe het hek dat ze goed kent uit haar jeugd langzaam weer tevoorschijn komt. Haar lip-

pen krullen. Hoe vaak ze wel niet met Eloïse en Florentine via dat hek uit het zicht van haar ouders verdween. Eerst om verstoppertje te spelen en later om stiekem uit te gaan in Haarlem. Straks is het ook handig voor Coco, die af en toe een ongelukje in de tuin heeft. Dan kan het beest zichzelf uitlaten en hoeft zij niet langer poep te ruimen.

‘Au!’ klinkt het vanuit de villa.

Constance schrikt op uit haar mijmeringen. Ze is haar moeder straal vergeten.

‘Gooi de takken maar in het duin, die troep wil ik niet tussen de viooltjes zien liggen,’ zegt ze tegen de jongens en ze haast zich terug naar de woonkamer.

Haar moeder zit op de grond voor de sta-opstoel en slurpt vergenoegd kleine slokjes thee, er zit een ladder in haar panty. Ze kijkt op als Constance naast haar staat.

‘Als Mohammed niet naar de berg komt...’ zegt ze glimlachend. ‘Ik denk trouwens dat die stoel terug moet naar de fabriek, hij werkt niet.’ Ze zet het lege kopje terug op het schoteltje. ‘Help je me even overeind?’

Constance pakt haar arm beet en terwijl ze een poging doet haar moeder terug in de stoel te zetten, ziet ze in haar ooghoeken een schaduw voorbij het raam schieten. Dat loopje herkent ze uit duizenden. Wat moet Fred hier? Ze heeft hem toch uitdrukkelijk laten weten dat de scheidingspapieren opgesteld gaan worden, hij heeft niets te zoeken in haar ouderlijk huis.

‘Kunt u niet heel even meewerken?’ vraagt ze geïrriteerd aan haar moeder die zich als een zak cement gedraagt. Op deze manier gaat ze haar niet van de grond krijgen.

‘Op mijn leeftijd hoef ik niet meer mee te werken,’ is het antwoord.

Constance laat haar los. Dit gaat niet lukken en al helemaal niet als Fred ook nog eens om de villa scharrelt.

‘Dan laat ik u gewoon zitten,’ zegt ze vastberaden. Eerst wil ze weten waar haar opnieuw uit de kast gekomen ex-echtgenoot voor langskomt. Ze strijkt een paar lokken uit haar gezicht en recht haar rug.

‘Er is een landelijk telefoonnummer om bejaardenmishandeling te melden,’ merkt haar moeder op.

‘Er zijn ook verpleeghuizen,’ bijt Constance terug. ‘Daar liggen oudjes vandaag de dag vastgebonden op bed vanwege personeelstekorten. Ik ben zo terug.’

Constance loopt de monumentale voordeur uit en kijkt rond. Er is niemand in de voortuin op Florentine na. Haar jongste zus zit gekleed in een bikini in yogazit op een kleedje voor de opengeschoven zijdeur van haar hippiebusje en mediteert.

‘Heb jij Fred voorbij zien lopen?’ vraagt ze voor de zekerheid. Mogelijk ziet ze spoken.

Flo opent één oog. ‘Nee. Wel gehoord. Hij zei vriendelijk gedag.’

Dus toch!

Het kan niet anders of Fred is gewoon naar de achterdeur gelopen, alsof hij op de koffie komt bij zijn schoonmoeder.

Flo krabbelt overeind en rekt zich uit. Een voorbijwandelend echtpaar wier dwergschnauzer zijn poot tegen het antieke tuinhek opheft, kijkt afkeurend hun kant op. Tot Constances verbazing steekt Flo haar tong uit, het stel loopt ontzet verder.

‘Dat gestaar,’ zegt Flo. Ze pakt haar kleed van de grond. ‘Ik ga me aankleden voor het weer omslaat.’

Constance kijkt omhoog, er komen inderdaad dikke wolken vanuit zee aandrijven die straks de zon zullen verjagen. Terwijl Flo de schuifdeur achter zich dichttrekt loopt Constance om de villa op zoek naar Fred. Ze vindt hem bij het hek waar hij takken aanpakt van Eloïses jongens.

‘Wat doe jij hier?’ vraagt ze op onvriendelijke toon.

Fred draait zich om. ‘Lieverd, wat fijn dat je thuis bent. Luister, even over de Cronjé-markt. Ik heb een dubbele stal kunnen regelen waar we onze antieke Edammer-kaasplanken op kunnen uitstallen en nu zat ik zo te denken, als wij een samenwerking aangaan met een plaatselijke kaasboer en ervoor zorgen dat we naast elkaar komen te staan, dan...’

‘Je denkt toch niet dat ik Chinees nep-antiek op straat ga verkopen?’ Hoe haalt Fred het in zijn hoofd! Eerst gaat hij vreemd met Albert – nota bene voor de tweede keer – dan laat hij zich chanteren tot de aanschaf van honderden kaasplanken – hij dreigde Freds escapades met mannen aan haar te onthullen – en nu zou zij die troep moeten gaan verhandelen op een tochtige jaarmarkt?

‘De kunst- en antiekhandel is van ons samen,’ zegt Fred.

Daar heeft hij gelijk in en juist daarom wil ze de boel verkopen.

‘We kunnen natuurlijk ook een stalletje langs de weg plaatsen, als je dat liever hebt? Er is hier ruimte genoeg op de stoep en heel Bloemendaal verzamelt antiek,’ stelt hij voor. ‘Dat is minder belastend voor je dan op de markt staan.’

Fred is gek geworden. Solange ziet haar aankomen.

‘Joepie!’ brult Pip die door het hek het duin in rent gevolgd door Seydou en Coco. Kennelijk zijn de bramen bedwongen.

‘Waarom ga je niet gezellig met Albert op de Cronjé-markt staan?’ informeert Constance.

Waarom sta jij hier met je ex te kissebissen over een jaarmarkt?

‘Ik ga naar binnen, je weet vast nog waar je auto staat,’ zegt ze.

‘En jij weet vast nog dat Albert getrouwd is,’ antwoordt Fred verongelijkt.

‘Dat was jij ook.’ Constance draait zich van hem af en loopt terug naar de villa. ‘Wegwezen, Fred,’ roept ze zonder hem nog een blik waardig te gunnen. Hij heeft hier wat haar betreft helemaal niets meer te zoeken.